

OHLUŠUJÍCÍ, HROZIVÝ, SMRTÍCÍ...

ZVUK

J. D. BARKER
JAMES PATTERSON

Zvuk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

J. D. Barker

Zvuk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZVUK

J. D. BARKER
JAMES PATTERSON

ZVUK

J. D. BARKER
JAMES PATTERSON

2022

KAPITOLA 1

TENNANT

Lesem se linula známá vůně mísící v sobě vlhkost řeky Columbie s vůní douglasky, borovice těžké, zeravu obrovského, bolehlavu a javoru. Přes noc se z vrcholku Mount Hood snesla mlha, jíž nad přízračnou krajinou pronikalo slunce a vytvářelo blyštivé stíny, které se s rozbřeskem pomalu rozplývaly.

Šestnáctiletá Tennant Riggínová kráčela s nacvičenou opatrností; její kroky byly tiché, vyhýbaly se klacíkům, spadáným větším, listí i jehličím; koženými botami nezanechávala žádné stopy. Přesně, jak ji to učil táta.

Její osmiletá sestra Sophie, která se jí držela metr po levici, už tolik opatrná nebyla. Prodírala se podrostem a máchala zahnutým klackem, jako by chtěla probudit všechny tvory matky přírody, kteří se opovážili spát, když ona musela být vzhůru.

„Můžeš být zticha?“ napomenula ji Tennant.

„Nemůžu,“ odsekla Sophie. „Jestli jsi chtěla mít klid, měla jsi mě nechat v posteli.“

„Máma chce, aby ses učila. Taky potřebuješ umět lovit.“

„Mohla jsem se to naučit i za hodinu. Proč si vůbec myslíš, žeš něco ulovila?“

Sophie byla otravná, ale měla pravdu. Tennant své pasti za ta léta sice v mnohém vylepšila, nebyly však tak dobré jako tátovy. V polovině případů jí zmizela návnada, praskl kolík nebo se vyvlekla smyčka. Včera spatřila baculatého zajíce, který skočil přímo do jedné z jejích sluček, ale úspěšně se vyprostil a utekl i s návnadou, přičemž polovinu pasti táhl za sebou. Nakonec ho chytila, trvalo to ovšem téměř hodinu. Mámě ani tátovi se o tom nezmínila. Sophie to ale věděla. Když její starší sestra toho zatraceného zajíce naháněla, seděla na skále a smála se.

Včera Tennant nastražila šest pastí, tentokrát z drátu, ne z provázku.

Sestry Rigginy byly čtvrtou generací soběstačných horalů, obě se narodily tři sta metrů od místa, kde teď stály, a ani jedna nikdy neopustila oregonské lesy. Z vyprávění věděly, že tam venku je jiný svět, ale nikdy ho netoužily spatřit. Babička Rigginová si s nimi nejednou sedla a vyprávěla jim o hrůzách světa za lesem, o tom, jak je znečištěný, jak jsou lidé chamtiví a plýtvají, a loni na podzim je na smrtelné posteli přinutila slíbit, že se na těch zhýralostech nikdy nebudou podílet. Tennant na svou duši přísahala, že to nikdy neudělá. Milovala jejich malou vesničku se sto osmdesáti sedmi obyvateli – vlastně se sto osmdesáti osmi, minulý týden se narodila malá Lily – a vnější svět ji nezajímal. Tvrzením, že Sophie to vidí stejně, by si však jen lhala do kapsy. Pamatuje si, jak se sestra vyptávala, když Kruger, syn Kaitlyn a Jeremiaha, odcestoval na necelé tři měsíce do Portlandu. Vrátil se jiný a Tennant Sophii přistihla, jak ho pozoruje, sleduje a poslouchá, co říká. Na osmiletou holčičku byla velmi zvědavá, a kdykoli se objevila, většina lidí z okolí pokaždé ztichla. Kruger však ne. Očividně se mu líbilo, že mu naslouchá.

Náhle zaslechly výkřik a ztuhly. Dětský brekot, kvílení, ozývající se z míst odkudsi před nimi. Hektické chrastění v křoví.

„Propánakrále, chytlas ho!“

Zajáci vydávali děsivé zvuky, když byli vystrašení nebo zranění.

Dívky by však nic slyšet neměly. Správně nastražená past měla zajíce přidusit a v okamžiku zabít. Rychle. Humánně. Prakticky. Tohle nebyl umírající zajíc. Tohle byl zajíc snažící se utéct. Něco se pokazilo.

Další úpění, asi pět metrů od nich, hlasitější než to první.

Vzápětí následovalo třetí, tentokrát slabší. Tennant nastražila celkem šest pastí, všechny vybavené novým drátem.

Vzrušení ze Sophiiny tváře se vytratilo. Jak kvílení sílilo, vytréštila oči, z tváří jí zmizela krev, zbledla a téměř se rozplakala.

„Ať přestanou, Tennant.“

Tennant nosívala v batohu malou nádobku se včelím voskem na štípance od klíšťat a hmyzu. Vytáhla ji, nabrala si trochu na špičku prstu, vmáčkla si kuličky vosku hluboko do obou uší a křik se rázem změnil v dutý, tlumený nárek. Podala dózu sestře, která jen mávla rukou – na „slečinku Choulostivou“ to bylo příliš špinavé.

Sophie si místo toho zakryla uši rukama.

Tennant vrátila vosk zpátky do batohu, vytáhla velký zavírací nůž a obnažila čepel. „Pojď.“

Sophie se ani nepohnula. Místo toho ztuhla a zavrtěla hlavou. Něco pronesla, ale Tennant přes vosk nedokázala poznat, co říká.

Pak zaslechla cosi jiného – ne z lesa, ale z hloubi vlastní mysli. Zvonění. Nejprve slabé, sotva slyšitelné, postupně však sílilo. Jeden tón nabývající na síle, ke kterému se přidávaly další, pronikavější, hlasitější. Hladové. Ošklivé. Ucítila tlak. Jako by se jí hlava plnila vodou a vodě docházelo místo. Po zátylku jí stékal studený pot. Svět se vytrácel, zrak se jí zakalil a najednou měla pocit, že co nevidět omdlí.

Domnívala se, že se jí to všechno jenom zdá, pak se ale podívala na Sophii a zjistila, že se jí v očích zračí panika. Sestra stála s ústy dokořán a s rukama pevně přitisknutýma k uším vzhlížela do korun stromů, rýsujícím se proti matně šedé ranní obloze.

Zvuk byl stále hlasitější.

Ohlušující.

Záplava výkřiků.

Jako by všichni žijoucí lidé, zvířata a tvorové matky Země společně vykřikli v neutišitelné bolesti.

Tennant padla na kolena, sestra se schoulila vedle ní, když vtom se z křoví vyřítil táta s puškou volně přehozenou přes záda a za ním máma. Necítila, jak ji otec vzal do náruče, nevybavovala si to. Během okamžiku běželi mezi stromy ke stodole Billa McAuliffa na okraji vesnice. Další okamžik a táta ji spouštěl padacími dveřmi do sklepa. Máma jí podala dolů Sophii a Tennant se ji pokusila chytit, místo toho se ale obě zřítily po schodech na špinavou podlahu, kde se svalily na hromadu.

Tennant stačila zahlédnout tátovy oči, když shora zabouchl poklop, a mámu stojící za ním; tváře měli bílé jako papír, kůži napjatou bolestí. Nikdy neviděla oči tolik podlité krví.

A pak ten zvuk.

Nejhlasitější ze všech zvuků.

Přesto nějak dokázal ještě zesílit.

Panebože, proč táta s mámou taky neslezli dolů?

KAPITOLA 2

TENNANT

Sophiin křik pronikal Tennant jako tupé, rezavé ostří.

Hlas její sestry se mísil s příšerným nářkem přicházejícím ode všad a zároveň odnikud. Kosti jí chtěly vyskočit z kůže. Hliněná podlaha sklepa pulzovala pronikavým hučením. Prach a špína divoce vířily zatuchlým vzduchem čpícím plesnivinou.

Tennant se překulila ze zad na bok, zajela si prsty hluboko do uší, aby zvuk neslyšela, a přesto se ohlušujícímu hučení podařilo pronikat dál a dál – podél prstů, skrz vosk. Jako by jí do mozku bodala pletací jehlice, škrábala ji uvnitř lebky, prorážela kosti.

To, co začalo jako jediný vysoký tón, se rozrostlo v kakofonii zvuků – vysokých i nízkých, hlubokých i pronikavých – vrískání, ječení, všechno najednou.

Sklepní kryt nebyl nijak velký. Nanejvýš tři krát tři metry. Podél hliněných stěn stály škvárové podstavce s dřevěnými policemi plnými konzerv, sušeného hovězího masa a mléka, nádob s vodou a pytlů s pšenicí.

To všechno jako by ožilo a působením zvuku poskakovalo.

Plechovky a balíčky padaly z polic na zem, kde se rozbíjely. Pytel s moukou se roztrhl.

Stěny sténaly, jak na ně ze všech stran tlačila tíha země.
Stropní desky drnčely, jako by na ně někdo shora dupal.
Zvuk i nadále sílil.

Tennant křičela, svůj hlas však neslyšela. Potom jí došel dech a začala se dusit okolním vzduchem – špína, prach, mouka – to vše jí naráz zaplnilo plíce. Vykašlala dusivou hmotu, přinutila se vstát a sápala se po dveřích od sklepa.

Proč je tu táta zamkl?

Tady dole zemřou.

A co máma s tátou tam venku?

Na zemi u Tennantiných nohou seděla Sophie s rukama a pažemi přitisknutými k hlavě, s koleny přitaženými k hrudi. Z koutků očí a drobného nosíku jí kapala krev, prosakovala jí mezi prsty na uších. Hustá, sražená krev, temně rudá, téměř černá. Náhle jedna z jejích rukou vystřelila, její prsty se obtočily Tennant kolem kotníku a stiskly jej tak pevně, až ji bolest srazila zpátky na zem.

Zvuk sílil.

Tennant chtěla sestru obejmout, ale ruce ani nohy ji už neposlouchaly. Srdce jí bušilo o žebra a hrozilo, že exploduje. Nedokázala se nadechnout, připadalo jí, že dýchá pod vodou. Protáčela panenky, spatřila bílo a pak temnotu, jak se stěny přibližovaly. Sklep se rázem změnil v hrob.

KAPITOLA 3

TENNANT

Když se Tennant probírala, otevřela oči do šera. Shora k ní pronikalo plíživé světlo, prosakovalo mezi škvírami ve stropních deskách a prosvěťovalo prach mihotající se vzduchem. Našlo ji na podlaze ležící na zádech, s pravou nohou nepřírozeně zkroucenou pod sebou.

Naprosté ticho.

Tak absolutní, až se Tennant zdálo, že ohluchla. Pak si vzpomněla na vosk v uších. Vyškrábala si jej ven, posadila se a pokusila se soustředit.

„Sophie?“

Zemětřesení už Tennant zažila dřív. Živě si vybavovala dvě, ale ani jedno nezanechalo ve sklepech takový nepořádek. Většina polic se zřítila. Ty, které zůstaly na místě, byly prázdné, zem byla zasypaná jejich obsahem. Konzervované bobule a džemy explodovaly, jejich sladká vůně se smísila s prachem; všude ležely střepy. Kdysi známá místnost jí připadala cizí.

Zahlédla Sophii schoulenou v rohu, jak se krčí a kolébá na nohou ze strany na stranu. Tvář potřísněnou krví jí halily rozčuchané vlasy. Oči měla doširoka otevřené, avšak nesoustředěné. Rty se jí pohybovaly v jakémsi tichém hovoru.

Tennant se propletla troskami až k ní. Bolel ji každý sval v těle, jako by celý den strávila na kukuřičném poli nebo hrabáním sena.

Když natáhla k Sophii ruku, sestra na její dotek nereagovala, jen si dál mumlala slova, která Tennant nedokázala rozluštit.

Oči měla podlité krví podobně jako předtím máma s tátou. Byla také příšerně bledá. Na dotek studená. „Sophie, slyšíš mě?“

Sestra nereagovala.

Tennant ji objala kolem ramen a snažila se jí zabránit v kolébání, Sophie se však dál kymácěla ze strany na stranu.

Tennant se sklonila a přiblížila ucho k sestřiným rtům. Sophie cosi tichounce nesouvisle mumlala. Tennant netušila, co sestra říká, ale v jejích slovech cítila naléhavost. Když mluvila, kývala hlavou a očima těkala po místnosti, aniž by se na něco konkrétního dívala.

Tennant luskla prsty.

Nic.

Uhodila ji.

Nechtěla to udělat, ale *zabralo* to.

Houpání ustalo. Sophie se nadechla a ztuhla.

Upřela pohled na sestru.

Tennant uchopila do dlaní Sophiinu tvář. „Je ti něco?“

Sophie na ni chvíli zmateně zírala. Pak zvedla ruce k uším a konečky prstů si strčila dovnitř. Nejdřív nejistě, poté horečnatěji, agresivněji. Tennant ji chytila za zápěstí a snažila se sestru zastavit, ale byla najednou příliš silná.

Obě ruce měla zakrvácené – křičela a to všechno jen zhoršilo. Bouchala se ze stran do hlavy. „Neslyším! Neslyším!“

Tennant se jí snažila ruce odtáhnout, ale Sophie ji jen plácla a znovu se udeřila. Každá rána byla razantnější než předchozí.

„Ne! Ne! Ne!“

„Sophie! Přestaň!“

Plesk.

Plesk.

Plesk.

Znovu se začala houpat, rychleji než předtím – zleva doprava, zprava doleva a zase znovu.

Plesk.

Plesk.

Plesk.

Potom Sophie sestru odstrčila a Tennant se svalila na zem k sudu s kukuřičnou moukou.

Musí je odtud dostat. Věděla, že Bill McAuliffe tady dole schovával sekeru. Obvykle visela na zdi v pravém rohu, ale teď ji našla na zemi pod hromadou krabic sušeného mléka.

Tennant těžkou sekeru zvedla a vyškrábala se po schodech k padacím dveřím. Uchopila rukojeť oběma rukama a rozmáchla se proti nim ostrým. Zamířila na pant, ale zasáhla dřevo asi deset centimetrů od středu. Posunula se a znovu se rozmáchla. Při třetím úderu první pant praskl. Druhý si vyžádal pět úderů. Dveře se propadly dovnitř a otvorem do sklepa vniklo sluneční světlo.

Tennant upustila sekeru, vrátila se a popadla Sophii za ruku. „Pojď!“

Nejdřív si myslela, že se sestra bude bránit, ta ale okamžitě vstala. Prosmýkla se kolem Tennant a vyběhla ven na vzduch.

„Počkej!“ vykřikla za ní Tennant a vydala se po schodech nahoru.

Kéž by venku nebylo denní světlo.

KAPITOLA 4

TENNANT

McAuliffova stodola zmizela.

Tennant našla Sophii stát zády k budově na místě, kde bývala vrata. Sestra kamsi zírala. Střecha starého stavení chyběla, ze zdí zbyly jen rozpadlé trosky. Na zemi se válela popraskaná a oprýskaná prkna, seno se rozlétlo do všech stran. Zůstal jen jediný kůl, který trčel nakřivo ze země jako ohnutý prst ukazující na východ.

Nastalo bezvětří, naplněné znepokojivým klidem.

Tennant přistoupila k sestře. Když pochopila, na co Sophie hledí, téměř se pod ní podlomily nohy.

Celá jejich vesnice byla pryč.

Srovnána se zemí.

Nezůstal tu stát jediný dům. Dokonce i kamenná studna poblíž středu vesnice se změnila v pouhou díru v zemi; její těžké kameny byly zaražené do hlíny v okruhu pěti metrů.

Nenacházeli se tu žádní lidé. Žádná těla. Žádná zvířata.

Tennant se sevřel žaludek.

Táta jim kdysi vyprávěl o tornádech, tvrdil ale, že v Oregonu jsou vzácná. Sama nikdy žádné nespatriła, tohle se však jinak vysvětlit nedalo.

Sestra se znovu začala pozvolna kolébat – zleva doprava, zprava doleva. Tennant jí položila ruku na rameno, Sophie ji však se-
třásla. Vzala ji tedy za rameno znovu, tentokrát pevněji.

Prázdnou se rozlehl psí štěkot a Tennant natočila hlavu jeho
směrem.

Zeke.

Přistihla se, že k němu otupěle kráčí a táhne Sophii za ruku.

Medově zbarveného labradora objevily, jak se krčí v troskách
jejich domu. Byl pouhou třesoucí se skvrnkou srsti přitisknutou
k rozdrčenému ohništi krbu, komín vedle něj se proměnil v hro-
madu trosek.

Tennant padla na zem a přitiskla tvář na jeho srst. „Ahoj, drob-
ku. To bude dobrý. To bude dobrý.“

Zpočátku se zdálo, že ji nevnímá. Pak ale nejistě zvedl hlavu
a olízl jí obličej.

Sophie se nesklonila; nohy se jí pohybovaly na místě, pohled se
jí ztrácel v místech, kde měl být jejich pokoj, a v prázdném prosto-
ru, který obývali jejich rodiče. Přidušeně vzlykla. „Kde jsou máma
s tátou?“

Zeke zakňučel a zabořil hlavu do ohbí Tennantiny paže.

„Jak jsi tomu unikl, ty můj hrdino?“ zeptala se ho.

Ale on jen zabořil čenich hlouběji.

Sophie přivřela oči a zvedla ruku, prstem ukázala na cosi v dál-
ce, do míst, kde býval střed vesnice.

„Co je?“

Neodpověděla. Tennant netušila, jestli ji vůbec slyší. Sophiin
ztuhlý prst se zachvěl a dívka se vydala k tomu, co objevila.

Tennant ji následovala, Zeke se neochotně vydal za ní – nejprve
s čenichem u země, pak věřil cosi ve vzduchu, z hrdla se mu ne-
ustále dralo kňučení; bál se. Ze slehlé trávy se vynořil čmelák
a vzlétl – jediná další známka života, kterou spatřily od chvíle, co
opustily sklep.

Sophie se zastavila za studnou, u velké narudlé hromady obklopené udusanou trávou.

Tennant ztuhla, nebyla si jistá, jestli chce jít blíž. Jakýsi varovný hlas v hlavě ji nabádal, aby to nedělala, aby se otočila a utíkala opačným směrem, aby se od toho místa co nejvíc vzdálila.

Zeke jednou udeřil ocasem o zem, potom ztichl a přikrčil se.

Sophie se znovu zakývala – zleva doprava, zprava doleva. Drobné ruce svírala v pěst a zase je rozevírala v rytmu, pravidelném jako kyvadlo hodin.

Jako metronom.

„Co se děje, Sophie? Co jsi našla?“

Neodpověděla, ale Tennant žádnou odpověď ani nečekala. I když Sophie z uší už tolik nekrvácěla, krev jí zatím téct nepřestala. Tennant se obávala, že její sestra už nikdy neuslyší.

Zhluboka se nadechla a přinutila se popojít vpřed. Zastavila se vedle Sophie.

Vůni smrti znala od raného dětství. Máma jí kdysi tvrdila, že si na ni zvykne, a Tennant sama pak tátovi vyprávěla, že tomu tak opravdu je. To ale lhala. Výrazný, odporně sladký pach se plazil travou jako jedovatý, tichý a nelítostný had.

Z hromádky u Sophiiných nohou čpěla smrt. Co ji však opravdu vyděsilo, byla skutečnost, že pach smrti přicházel odevšad.

Krvavá hmota u Sophiiných nohou byl kůň. Ležela před nimi děsivá hromada rozdrčeného masa, střev a vnitřností vyhřeznutých z tržné rány v tmavé, lesklé srsti zvířete, která jako by praskla pod neskutečným tlakem. Nikdy nic podobného neviděla.

Asi pět metrů po levé straně se ve vzduchu hemžil roj tmavých much, které se v horečnatém tanci snášely k zemi a zase vzlétaly. Tennant nepoznala, na čem hodují. Ani to vědět nechtěla.

Vedle ní se Sophie dál kývala. Zprava doleva, zleva doprava, *tik, tak*.

Tennant natáhla ruku a stiskla sestře rameno. „Měly bychom jít.“

Sotva udělala krok zpět, podklouzla jí noha a málem upadla.

Ze země pod rojem much trčela kožená holínka do poloviny zabořená do hlíny.

Bota, kterou okamžitě poznala.

Byla tátova.

KAPITOLA 5

TENNANT

Když si boty všimla i Sophie, zkrvavené ruce si přitiskla k ústům. Odšourala se stranou a z jejích úst se vydral hrdelní nárek.

Zeke vyskočil na nohy a rozštěkal se, ale místo aby se vydal k dívkám, raději ustoupil. Zatímco je ostražitě pozoroval, jeho štěkot se změnil v tiché vrčení.

Tennant se podlomila kolena, klesla k zemi. Holínku si nemohly splést s jinou – složitý vzor, prošívání, výrazný škrábanec vzadu na patě z loňského léta, kdy se táta zachytil o ostrý kámen v řece, když se snažil zaseknout pstruha.

Tátova bota.

Pohled se jí stočil ke zvětšujícím se rojům much na desítkách, snad i více místech v okolí vesnice. Ze všech sil se je snažila ignorovat; nechtěla vědět, co se tam nachází.

Přesto se nakonec přinutila vstát a dojít k nejbližšímu roji. Musela. Neměla na vybranou. Když se přiblížila natolik, aby poznala, že tam leží jen koza, úlevou vydechla tak prudce, až se jí vzduch nechtěl vrátit do plic.

„To není táta, Sophie, to je jen jeho –“

Sophie se rozběhla – vystřelila napříč vesnicí ke stromům na protější straně. Zeke se zafuněním vyrazil za ní jako žlutá šmouha.

Tennant se rozběhla za nimi. Přestože byly Sophiiny nohy o zlo-
mek kratší než její, mladší sestra si dokázala udržet náskok. S ho-
rečnatou urputností se prodírala křovím a podrostem, aniž by si
všímala ostrých větví a trnů, které se jí zadíraly do kůže a šlehaly ji
do hrudi, paží, obličeje. Sophie se hnala kupředu tak rychle, až
Tennant úplně zmizela z dohledu. Nebýt Zekea, určitě by sestru
ztratila.

O nějakých deset minut později, když už Tennant pálila hrud'
a nohy ji bolely, se přinutila přidat ještě víc. Protože Sophie se ří-
tila přímo ke čtyřicetimetrovému srázu Daltonovy rozsedliny –
k Ďáblově bráně – a očividně nehodlala zpomalit.

KAPITOLA 6

MARTHA

Ta sluchátka byla pro doktorku Marthu Chanovou prostě příliš velká. I když si řemínek utáhla na poslední díрку, stále jí sklouzávala po čele – uvědomila si, že si je pro jistotu přidržuje střídavě pravou a levou rukou, kdykoli jí jedna či druhá začala bolet. Svou práci však odvedla. Těžké dunění rotorů vrtulníku se proměnilo v rytmický dusot doprovázený pilotovým kovově znějícím dýcháním zesíleným reproduktory.

„Promiňte,“ omlouval se znovu. „Ale tahle jsou nejmenší, jaká mám.“

Omluvil se jí už dvakrát.

Martha, která měřila pouhý metr padesát pět, byla zvyklá, že jí je všechno velké, zejména pokud se jednalo o vojenská letadla. Poté, co ji krátce po druhé hodině ráno vyzvedli z bytu v San Francisku, ji na ostrově Yerba Buena posadili do transportního letadla C-1, kam ji z armádního sedanu nahnali, aby se usadila na boční sedadlo po levé straně kabiny. Když jí jeden z pilotů pomáhal zapnout si dvojitý pás, který jí pak utáhl přes ramena, připadala si jako dítě. Všimla si, že na uniformě nemá žádný odznak ani jmenovku; totéž platilo i pro druhého pilota. Když letadlo začalo

rolovat po přistávací dráze a vzlétlo, uvědomila si, že je v něm kromě nich sama.

Za dvě hodiny opět kdesi přistáli. V okamžiku, kdy letadlo do-sedlo, se opět objevil pilot, odepnul jí bezpečnostní postroj a za-vedl ji po schůdcích k čekajícímu vrtulníku EC135 přistavenému o necelých patnáct metrů dál.

„Kde jsme?“ zeptala se ho Martha a snažila se v poklusu rozpo-znat letiště. Přikrčila se, když se přiblížili k rotujícím listům vrtule. Kožená cestovní taška jí plácala o nohu. Kromě světel letištní plo-chy a řady hangárů v dálce nic neviděla. Noční obloha byla černá a šedá, plná temných, zvířených mraků. Dokonce i měsíc ji opustil.

„To vám nesmím říct, madam.“

Ona příliš velká sluchátka na ni čekala na zadním sedadle vrtulníku. Nasadila si je a upravila si mikrofon. Její doprovod za-vřel a zajistil dveře a pak se rozběhl zpátky k letadlu.

Nový pilot se na ni ohlédl a kývl směrem k velké kartonové obálce na vedlejším sedadle. „Madam? Prosím, vložte do obálky svůj mobilní telefon. Bylo mi řečeno, že než budeme moct vzlét-nout, musím vám odebrat všechna komunikační zařízení.“ Zahle-děl se na její hodinky Apple Watch. „Ty prosím také.“

Martha se zakabonila. „Hodinky nemám spárované. Používám je jen na přehled o kondici.“

„Prosím, madam. Mám své rozkazy.“

Povzdechla si. Věděla, že s vojenským personálem se nemá smysl hádat. Než by rozkaz nesplnil, bude tu sedět a čekat třeba další dva týdny. Připadalo jí, že ani jeden z vojáků nepřemýšlí sám za sebe. Věřila, že někomu to tak může vyhovovat, jí ale ne. Mark, její bývalý manžel, by jako první každému, kdo by byl ochoten ho poslouchat, pověděl, že Martha musí řídit všechno. V posledních měsících manželství se hádali i kvůli tak směšným věcem, jako kdo by měl přepínat tlačítka na ovladači televize. To se dalo pocho-pit, vzhledem k tomu, že jeho výběr programů stál za velké kulové,

ale tím hádky nekončily – dokázali si najít záminku, jak se pohádat téměř o všechno. Hádky byly možná to jediné, v čem opravdu vynikali. Dvě tak svěhlavé osobnosti pod jednou střechou prostě nemohly dělat dobrotu, to bylo jasné od začátku. Poslední rok je držela pohromadě pouze dvojčata. Bez nich by to zabalili už dávno.

Proboha, dvojčata.

Příští víkend je měla mít ona. Nikdo jí nesdělil, jak dlouho bude tentokrát pryč. Nikdy to neříkali.

Dvouhodinový let dopravním letadlem z letecké základny v San Francisku ji mohl dostat kamkoli na západ Spojených států – do Idaha, Utahu, Arizony. Možná i Wyomingu, Colorada nebo Nového Mexika. Dokonce i do jižní Kalifornie, i když oceán nikde nezahlédl. Netušila, ani jakým směrem letěli. Neměla ráda, když nevěděla, kde je. A už vůbec se jí nelíbila nemožnost komunikovat.

Vypnula telefon i chytré hodinky, vložila je do obálky a podala ji pilotovi. Vrtulník se za několik minut vznesl do vzduchu a vydal se nocí vpřed.

Z okénka pozorovala vzdálené panorama. „Co je to za město?“

Pilot se podíval z okna a pak do zrcátka na ni. „Nemám dovoleno –“

Mávla rukou, aby ho přerušila. „Nemáte dovoleno o tom mluvit, chápu.“

Tricet minut letěli mlčky. Pilot promluvil jako první. „Nejste vojákyně,“ konstatoval. Pak se zeptal: „Jste doktorka?“

„Proč si myslíte, že nejsem vojákyně?“

„Podle oblečení a té kožené tašky. A toho, jak svíráte opěrku. Vojenští pasažéři, které vozím, si obvykle sednou a užívají si let – jsou rádi, že mají volno. Vy vypadáte, jako byste měla každou chvíli vyskočit. Civil.“

Martha pustila opěrku a posunula si sluchátka zpátky na hlavu. „Doktorka, ano.“

„Kde jste studovala?“

„Vystudovala jsem biologii na Kalifornské univerzitě v San Francisku, pak jsem se čtyři roky věnovala úrazové chirurgii na Hopkinsově univerzitě. A potom jsem si na Berkeley udělala doktorát z psychologie.“ Znovu se zadívala z okna. „To jsou hory tam dole?“

Ignoroval ji. „To je spousta škol.“

„Mám školy ráda.“

„Děti?“

Martha přikývla. „Kluk a holka, dvojčata. Emily a Michael.“

„Kolik jim je?“

„Osm.“

„Hezký.“

Nad obzor se začalo vkrádat světlo. Mířili na východ.

„Já mám kluka, jmenuje se Tim, po dědečkovi. Teď mu bude třináct.“ Ukázal jí fotografii chlapce se světlými vlasy, držícího v ruce rybu.

„Utáhněte si pás. Za chvíli budeme přistávat.“

Oknem zahlédla povědomý orientační bod. Mount Hood. Jednou tu s Markem kempovali, ještě když jim to klapalo. Takže Oregon.

KAPITOLA 7

MARTHA

EC135 dosedl do trávy přibližně deset metrů od dvou dalších vrtulníků a vzápětí z verandy nedaleké horské chaty vyběhl asi padesátiletý muž v světle hnědé uniformě s kalhotami barvy tmavé olivy. Jak listy rotoru vířily prach a hlínu, jednou rukou si držel klobouk a druhou si chránil oči.

Martha si sejmula sluchátka a zašmátrala po zapínání pásu.

Muž jí otevřel dveře a přes hluk motoru zakřičel: „Jsem Hoyt Rayburn ze správy parku. Vítejte na stanici Zigzag. Můžu vám s tím pomoci?“ Než Martha vůbec stačila odpovědět, sebral tašku ze sedadla a pomohl jí z vrtulníku ven.

Byli teprve v polovině cesty k chatě, když vrtulník vzlétl zpět k obloze.

Martha se otočila a zamračila se. „Pořád má můj telefon a hodinky.“

Listy rotoru jedné z dalších helikoptér se začaly otáčet. Jiný, transportní vrtulník na zem na silných lanech spustil betonovou zábranu a postavil ji vedle několika dalších, které už tam ležely. Kolem pobíhali lidé, kteří práci řídili. Rámus byl ohlušující.

„Cože?“ zeptal se Rayburn hlasitě.

„Ale nic.“

S jednou rukou stále na klobouku zakřičel: „Pojďme dovnitř. Čekají na vás.“

Objevil se nákladák. Vojenský transportér. Zezadu vyskočilo několik mužů a začalo vykládat kotouče kovového pletiva.

Martha následovala Rayburna po schodech do budovy.

Zavřel za ní dveře, sundal si klobouk a oprášil se. „Už je na cestě jeřáb, aby bariéru dokončil, ale těm nahoře se nechtělo čekat, tak si přivezli to monstrum z Kingsley. Divokou zvěř nejspíš vyděsili k smrti.“

„Proč tu zábranu staví?“

„Doktorka Chanová?“

Ve dveřích v zadní části místnosti se zjevil muž v džínách, černých botách a bílé košili. Byl zhruba stejně starý jako Martha. Prořídle tmavé vlasy měl ostříhané na krátkého ježka.

„Pojďte za mnou, prosím.“

Martha se nehnula ani o píď.

„A vy jste?“ zeptala se.

Neodpověděl. Místo toho se otočil a odešel zpátky do vedlejší místnosti.

„DIA,“ šeptl Rayburn. „Alespoň si myslím. Dorazil sem jako první. Slyšel jsem ho telefonovat.“

„Zpravodajská služba obrany?“

„Hned, doktorko Chanová,“ pobídl ji muž.

Rayburn podal Martě její koženou tašku. „Raději ji neodkládejte.“

Stanice Zigzag byla větší, než se zvenčí zdálo. Stěny hlavní místnosti lemovaly vzdělávací expozice – fotografie místní fauny pod ochranným plastem s podrobnými popisky o historii vyvedenými krasopisem. Martha předpokládala, že sem vodí školáky, kteří přijedou do hor na výlet. Po pravé straně stál pult plný letáků a brožur doporučující výlety po okolí a exkurze. Nacházelo se tu

také pár automatů s vodou a limonádou, cukrovinkami a energetickými tyčinkami. Ačkoli zvenku byla chata omítnutá, interiér tvořily dřevěné trámy a obklad z bílého dubu, pravděpodobně z místních zdrojů. Stál zde i krb, ale spíš jen na parádu – očividně ho už nikdo delší dobu nepoužíval.

Když prošla zadními dveřmi, od velkého dubového stolu k ní vzhledli další tři lidé. Dva muži a jedna žena. Jeden muž měl na sobě oblek, druhý mikinu a džíny, žena zase tílko a sportovní legíny a vlasy stažené do culíku. Martha si představila vojáky podobné těm, kteří vyzvedli ji, jak tuto ženu zastavují někde venku během ranního joggingu. Aniž by cokoli pronesli, obrátili svou pozornost zpět k velkým štosům papírů, které ležely před každým z nich.

Muž z DIA ukázal na volnou židli. Před ní se tyčila její vlastní hromádka papírů, na ní černé kuličkové pero. „Posaďte se, prosím, paní doktorko.“

„Ráda bych věděla, co tady děláme.“

„Žádné mluvení, dokud si nepřečtete a nepodepíšete dohodu o mlčenlivosti. Každou stránku musíte parafovat v pravém dolním rohu.“

Martha se zachmuřila. „Mlčenlivost? Mám bezpečnostní prověrku stupně šest.“

Muž v obleku potlačil úsměv a přelistoval na další stránku svých papírů.

Martha se na něj zadívala. Na tohle neměla náladu. Ne v tuto hodinu. „Vám to přijde vtipné?“

Aniž by vzhledl, odvětil: „*Všichni* tady máme bezpečnostní prověrku, paní doktorko. *Všichni* jsme se s tímhle bohorovným úředníkem pohádali a *všichni* jsme akorát ostrouhali. Nejlepší bude, když si ten dokument přečtete a podepíšete, abychom se mohli *všichni* někam pohnout.“

Mluvil s lehkým přízvukem. Britským, ale nevýrazným. Jako by se do Států přistěhoval v dětství.

Žena v legínách pohlédla na Marthu, krátce jí pokývla a vrátila se ke čtení.

Martha položila tašku do rohu místnosti, povzdechla si a sesula se na volnou židli. „Můžu si dát aspoň kávu?“

KAPITOLA 8

MARTHA

Na první stránce obsáhlého dokumentu stálo: SBOR NÁČELNÍKŮ ŠTÁBŮ.

Zatímco jej Martha četla, ke skupině se připojili další dva lidé, kteří dostali vlastní prohlášení o mlčenlivosti. Muž a žena, oba kolem čtyřicítky. Přestože byli oblečeni neformálně, Martha zahlédla v mužově cestovním zavazadle, kterým byla obyčejná plátěná nákupní taška, nacpaný laboratorní plášť. Z jejich tichého mručení měla pocit, že je vytáhli odněkud z laboratoře, aniž by jim poskytli čas si zabalit.

Než poslední z nich přesunul svůj formulář po stole k muži z DIA, uplynulo sedmatřicet minut. Ten dokumenty pečlivě uložil do velkého koženého kufříku, zacvakl zámky a postavil ho za sebe na podlahu ke zdi.

Martha se předklonila. „Už nám můžete říct, o co se jedná?“

Postupně se zahleděl do tváře každého z nich a pak shlédl na hodinky. „Za chvíli. Čekáme ještě na někoho.“

„Tak co kdybychom se představili?“ otázal se muž s britským přízvukem. „Já jsem Sanford Harbin z NOAA.“

„Klimatolog?“ zeptala se Martha.

Harbin přikývl.

„Zajímavé. Já jsem Martha Chanová, civilní spolupracovnice armády pro lékařské krize a doktorka psychologie na Berkeley.“

„Doktorko Chanová. Těší mě. Četl jsem vaši práci, kterou jste napsala tak před deseti lety o negativních psychologických účincích přelidnění u obyvatel prvního, druhého a třetího světa,“ usmál se Harbin.

„Tu práci jsem taky četl,“ přiznal muž v bílé mikině a džínách. „Jmenuji se Russel Fravel. Astrofyzik. Pracuji na observatoři v Boulderu.“ Fravel, Afroameričan s prosedivělými vlasy na spáncích, si ji prohlížel zpoza kulatých brýlí se stříbrnými obroučkami. „Odhadovala jste v ní, že planeta může uživit maximálně devět až deset miliard lidí. Odvážné tvrzení, vzhledem k tomu, že mnoho jiných uvádí čísla přinejmenším dvakrát vyšší. Někteří vás obviňovali, že se snažíte vyburcovat ostatní, zvlášť když se blížíme k vámi uvedené hranici.“

Martha se na židli nervózně zavrtěla.

„Já jsem doktorka Brenna Hauffová, planetární biologka,“ představila se žena z dvojice, která přišla později. Ukázala palcem na muže po své pravici. „Tohle je doktor Brian Tomes, geolog. Oba pracujeme pro NASA v Houstonu.“

„NASA?“

To se ozvala mladá žena naproti přes stůl, v tílku a legínách.

Našpulila rty a nahlas zapřemýšlela. „Klimatolog, astrofyzik, geolog, biolog a psycholog. Všechny je dalo dohromady ministerstvo obrany? Vsázím na mimozemskou invazi.“

Martha se k ní obrátila. „A vy jste?“

„Doktorka Joy Reiberová. Ministerstvo zemědělství. Dneska jsem měla mít projev ve Washingtonu a nedokázala jsem usnout, a tak jsem si řekla, že si trochu zacvičím.“ Palcem ukázala za sebe na muže z DIA. „Pan Holt mě unesl poblíž Washington Mall.“

„Rozhodně jsem vás ne –“

Zadívala se na něj. „Ukázal jste mi kdovíjaký odznak a se dvěma svými kumpány mě nahnal do dodávky. Málem jsem vás uhočila.“

Harbin se k muži otočil. „Pan Holt, že?“

Holt si odkašlal. „Keenen Holt. Ministerstvo zahraničí.“

„Vtrhli k nám malí zelení mužičci, pane Holte?“ pokusil se Harbin o vtip, ale nikdo se nezasmál.

Ozval se tichý alarm – Holtovy hodinky. Ztišil pípání, zkontroloval čas a s frustrovaným povzdechem se zadíval na dveře. „Nejlepší bude prostě se do toho pustit.“

Z police za sebou sejmul notebook a položil jej na stůl. Jakmile ho otevřel, obrazovka ožila. Prošel několik e-mailů, než našel ten správný. „Přehraji vám prohlášení. Potřebuji, abyste dávali pozor.“

Kliknul na přílohu a na obrazovce se objevil obrázek staršího plešatého muže v šedém obleku a červené kravatě. Koutku pravé tváře dominovalo znaménko, pod očima měl povislé váčky.

„To je Frederick Hoover,“ okomentoval to Harbin. „Už vypadal lépe. Asi před šesti lety jsem s ním pracoval na projektu pro americké námořnictvo. Myslím, že teď pracuje pro DARPA. Nebo alespoň pracoval, když jsem s ním naposledy mluvil.“

DARPA, notoricky známá elitní výzkumná organizace ministerstva obrany – čím dál podivnější, pomyslela si Martha.

Holt stiskl tlačítko přehrávání.

„Omlouvám se, že je to vše tak narychlo, i za způsoby a prostředky nezbytné k tomu, abychom každého z vás dopravili na toto místo,“ promluvil Hoover na videu. „Jak jste si již možná domysleli, povaha anomálie vyžaduje maximální utajení a vaší spolupráce si velmi vážíme. Měl bych vám možná připomenout, že v dohodě o mlčenlivosti, kterou jste podepsali, je jasně uvedeno, že za porušení zákona o ochraně tajemství z roku 2008 vám hrozí minimálně pět let vojenského vězení a maximálně trest smrti v souladu se zákonem o velezradě, jak je definována v článku tři třetího paragrafu

Ústavy Spojených států. Pokud budete hovořit s jakoukoli nepovolanou osobou, budou tito lidé stíháni stejně. V tuto chvíli byste měli už všechna svá komunikační zařízení odevzdat příslušnému pracovníkovi. Pokud jste si ponechali jakoukoli formu komunikace, je vám tímto nařízeno se přístroje okamžitě vzdát. Pokud tak neučiníte, bude to mít za následek okamžité obvinění, uvěznění a výměnu v rámci tohoto týmu. Žádám vašeho koordinátora, aby na chvíli video pozastavil a dal vám příležitost všechny zbývající komunikační přístroje odevzdat.“

Holt stiskl tlačítko pauzy.

„Panebože,“ zamumlal Harbin.

Tomes, geolog z NASA, se prohrabal plátěnou taškou, vylovil zastaralé BlackBerry a hodil ho s rudou tváří na stůl.

Holt si telefon vzal a strčil si ho do kapsy. „Ještě někdo?“

Nikdo se nepohnul.

Znovu spustil video.

„Dovedu si představit, že jste zvědaví, proč jste vůbec tady. To je pochopitelné. A ačkoli bych vám rád nabídl vysvětlení, váhám, zda to mám udělat. Obávám se, že sdílení našich současných teorií a analýz anomálie by mohlo ovlivnit vaše vlastní názory a teorie. My bychom byli raději, kdybyste k této situaci přistupovali bez predsudků, alespoň během prvního kontaktu. Po vašem přispění vše vyhodnotíme. Za okamžik budete převezeni k anomálii. Žádáme vás, abyste se navzájem neradili, dokud nepředložíte svá zjištění a nevrátíte se na základnu. Raději bychom si vyslechli vaše individuální nápady, než si porovnáte poznámky navzájem.“

Tím video skončilo.

„Anomálie,“ zopakovala Reiberová teatrálně.

Martě se to ani trochu nelíbilo. „Proč nahraná zpráva namísto živé schůzky? Jako by se jen chtěl vyhnout otázkám.“

Brenna Hauffová, druhá vědkyně z NASA, se naklonila přes stůl a ukázala na obrazovku se stále otevřeným e-mailem. „Podívejte se

na seznam kopií – Sbor náčelníků štábů, Bílý dům, asi tucet adres s příponou NSA...“

Holt se k ní natáhl a zavřel notebook dřív, než si mohla přecíst zbytek. „Vaší kontaktní osobou budu já. Pokud to bude nutné, naplánuji schůzi se členy detašovaného týmu.“

„Náš *koordinátor*,“ dodal Harbin ostentativně.

„Správně.“

„Odkdy řídí vědecké operace zpravodajská agentura obrany?“ otázala se Martha.

„Je to zjevně vojenská záležitost, ne vědecká,“ podotkl Fravel.

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem z DIA.“ Holt uzamkl notebook do koženého kufříku s dohodami o mlčenlivosti. „Ztrácíme čas. Potřebuji vás všechny ve vrtulnících. Osobní věci si můžete nechat v této místnosti. Máme na to dvě hodiny.“

Martha ho sledovala, jak odchází a míří předními dveřmi stanice ven.

Nikdo se ani nepohnul.

Asi po minutě Tomes několikrát poklepal perem o stůl. „Ne-vím, jak vy ostatní, ale já jsem zvědavý.“ Vstal a následoval Holta.

„Já taky.“ Reiberová se rovněž zvedla a levou rukou si stáhla tílko. Martha si všimla tetování dole na zádech, ale nedokázala rozeznat, co představuje.

Vstala. Ostatní také.

Venku spatřila betonovo-kovovou zábranu, která vyrůstala okolo chaty a byla už téměř z poloviny hotová. Zatímco čekali uvnitř, přijela další nákladní auta.

Harbin je také sledoval. Naklonil se k Martě blíž a zašeptal jí do ucha: „Jestli nás k téhle *anomálii* dopraví ve vrtulnících, bude zjevně daleko od místa, kde právě stojíme. Nezajímá vás, co se snaží udržet *mimo* tenhle malý kousek nebe?“

KAPITOLA 9

TENNANT

Daltonova rozsedlina rozdělovala les na dvě části. Táhla se téměř kilometr na sever i na jih a uprostřed byla široká přibližně šest metrů; jednalo se o rozšklebenou trhlinu v zemi, které se přezdívalo „Dáblova brána“. Táta říkal, že ji vytvořila dávná vyschlá řeka nebo možná zemětřesení. Maminka jim vyprávěla, že se jednou Bůh rozzlobil a pokusil se horu roztrhnout vejpůl. Oba tvrdili, že nemá dno, a kdo by z okraje sklouzl, padal by navždy. Tennant se Sophií strávily hodiny házením kamenů přes okraj, aby poslouchaly, jestli dopadnou na zem. Nikdy se tak nestalo.

Přes rozsedlinu vedly dvě lávky, jedna asi čtyři sta metrů na jih, druhá severně.

Sophie se nezastavila, vůbec nezpomalila. Zdálo se, že vyhlídka na okraj ji jen povzbuzuje.

Zatímco Tennant lapala po dechu, Sophie jako by sílila. Její drobné nožky se pohybovaly s ďábelskou energií a odhodláním.

Jak se dívky blížily k trhlině, Zekův štěkot byl naléhavější, panický, plný křučení a smutku. Prodral se spleť větví, uklouzl na listí, znovu se postavil na nohy a vyrazil za Sophií. Doběhl ji, když

se ocitla necelých pět metrů od okraje, vtlačil se jí pod nohy a snažil se ji porazit.

To ji zpomalilo, avšak jen na okamžik. Tennant ignorovala pálení v nohou a na hrudi a nutila se běžet vpřed. Proběhla mezi posledními stromy a skočila na Sophii.

Prsty se dotkla zad sestřiny bundy, přejela rukou po kožešině na jejím okraji a stáhla jí vrchní část džínů. Tennantino rameno se odřelo o kamenitou zem a zrak jí zaslepila ostrá, bílá bolest. Nataženou rukou sevřela Sophiiin kotník a podtrhla sestře nohu. Ta padla hlavou napřed, tvrdě narazila na skálu a zůstala ležet.

„Sophie!“ vykřikla Tennant a vyškrabala se na všechny čtyři, pár centimetrů od okraje. Štěrk a hlína se drolily, padaly dolů do temnoty.

Sophie zůstala při vědomí, byla však otřesená. Hleděla na Tennant strašlivýma, krví podlitýma očima.

Zeke ustoupil o několik kroků dozadu a pozoroval je, z hrdla se mu dralo zlověstné vrčení.

Sestře na tváři, po stranách hlavy a na krku ulpívala krev. Ne z pádu; vytékala z úst, uší a nosu. Tennant rukama přejela Sophii po zátylku, prohrábala jí vlasy, ale jiná zranění nenašla. Na dotek však byla sestra horká, jako by měla horečku.

„Hej, slyšíš mě?“

Ozvalo se další zavrčení. Tennant si uvědomila, že nepřichází od Zeka, ale od Sophie. Přimhouřila oči, zvedla drobné ruce, škrábala Tennant do tváře a začala ji bít do hrudi. Podařilo se jí popadnout starší dívku za cop a neuvěřitelnou silou jí strhnout hlavu na stranu.

Jak to, že je tak silná? Adrenalin?

Tennant sestřičku chytla za zápěstí a donutila ji připažit. Dívka se vzpírala jako divoké zvíře chycené do jedné z jejích pastí.

„Přestaň, Sophie, přestaň!“ Tennant ji objala kolem ramen a v pevném sevření si ji přitáhla k sobě, jako to dělal táta.

Sophie ochabla, zabořila obličej Tennant do ramene a začala vzlykat.

Když však Tennant sevření uvolnila, pokusila se znovu vyklouznout směrem k průrvě. Zvedla koleno, kopla Tennant do břicha, vyrazila jí dech a znovu se vrhla k okraji.

Jen díky tomu, že se posadila Sophii na hrud' a využila svou váhu, se Tennant podařilo udržet ji na místě.

„Pusť mě, ty jedna děvko!“

Hlas vycházel ze Sophiiných úst, ale nebyl její – byl příliš hluboký, hrdelní, nelidský.

Zeke si lehl na břicho a zakňučel, plížil se zpátky.

Sophie zavrčela, zkroutila se, nohy a ruce vymrštila vzhůru. „Slez ze mě, ty kundo zasraná!“

Po tváři jí stékaly růžové slzy zbarvené krví.

Sophiiny nehty prořízly vzduch, jen těsně minuly Tennantino oko.

Tennant ji udeřila.

Už jednou to zabralo, ale tentokrát to sestru spíš rozzuřilo. Vychrhlila přívál sprostých nadávek, z nichž některé Tennant nikdy neslyšela. Pak si uvědomila, že nemluví anglicky, ale jakýmsi cizím jazykem. Máma je učila trochu španělsky, ale tohle bylo cosi jiného.

Jak Sophie křičela, ječela a v záchvatu vzteku vykřikovala ta hrozná slova, její hlava se kymácela ze strany na stranu.

Už toho bylo příliš. I Tennant se v očích zaleskly slzy. Přistihla se, že pláče se sestrou, že se snaží Sophii obejmout, i když ta nechce a snaží se ji odehnat.

Tennant se ohlédl směrem k vesnici a doufala, že z lesa někdo vyjde – máma, táta. Někdo, kdokoli. Ale nikdo se neobjevil.

Ještě nikdy se necítila tak sama.

KAPITOLA 10

TENNANT

Tennant z batohu vytáhla náhradní drát do pastí a svázala jím Sophii ruce za zády. Navíc sestře kolem nohou, těsně nad koleny, pevně omotala pásek, a přinutila ji tak pohybovat se pomalým šouráním. Navzdory tomu se Sophie v okamžiku, kdy se postavila, znovu vrhla k okraji trhliny. Kdyby tam Tennant nestála a nechytla ji za kapuci bundy, určitě by spadla.

Většina slov, která sestře vycházela z úst, zněla jako nesouvislá hatmatilka a vzteklé nadávky. Na okamžik – když ji Tennant stáhla zpátky a znovu ji svalila na skálu – se však Sophie zadívala na západ a ukázala před sebe. Vyslovila jediné jméno: *Anna Shim*.

Tennant tam žádného člověka neviděla a ani nikoho toho jména neznala. Zavolala tím směrem, ale nikdo neodpověděl. Sophie přesto dál upírala pohled před sebe, nepokojné oči upřené do dálky. Z map, které jí otec ukazoval, Tennant věděla, že tím směrem v okruhu dvou set kilometrů nenalezne nic jiného než divočinu. Hádala, že by tam mohli nocovat táborníci, možná i lovci nebo pytláci, ale většina z nich se obvykle zdržovala na západní straně Mount Hood. Zřídka se vydávali přes vrchol. Příliš velká námaha, přílišná vzdálenost. Táta jí jednou prozradil, že tihle sváteční

zálesáci budou první, kdo odejde, až nastane konec. Říkal, že utečou ze svých domovů ve městech s balenými potravinami a vybavením, kterému nerozumějí, a v lese se doslova ztratí. Medvědi a pumy si s nimi poradí raz dva. Vesničané pak jejich vybavení najdou a náležitě využijí.

„Annnnnna,“ zamumlala Sophie znovu; rudé oči, stále upřené na západ, zíraly za průrvu daleko do stromů.

„Nikdo tam není.“ Tennant stále držela sestru za kapuci a přitáhla si ji. „Pojď. Musíme se vrátit.“

Nebyla si jistá, jestli ji Sophie slyší, či jestli jí rozumí. Několikrát sestře luskla prsty u uší, ta na to ale nijak nereagovala. Když na ni promluvila, zdálo se, že její slovům nerozumí, že pro ni nemají smysl. Zeke poslouchal lépe.

Sophie se znovu začala kolébat – zleva doprava, zprava doleva, sem a tam.

Tennant ji postrčila zpátky směrem ke krytu. Táta s mámou je tam zavřeli z nějakého důvodu. Tam musejí počkat.

Snažila se nemyslet na botu ani na výrazy jejich tváří. Namlouvala si, že táta s mámou je budou čekat u dveří do sklepa. Budou naštvaní, že odešly, ale jí to nevadilo. Mohou se zlobit, jak chtějí, hlavně že tam budou.

Sophie se nejdřív nehýbala, jen se pohupovala na místě. Pak se zahleděla na nebe, a protože měla stále kolem nohou pásek, rozběhla se kupředu nemotorným šouráním. Tennant ji pevně držela za kapuci bundy, aby sestra nemohla utéct. Zeke se za nimi nějakých deset minut jen vlekl a prolézal křoví. Když si však uvědomil, kam míří, rozběhl se napřed. Nezdálo se, že by jim chtěl být nablízku. Podezřívavě si Sophii prohlížel a tiše zavrčel, když se zahleděla jeho směrem.

Jakmile se přiblížili k vesnici, Tennant mezi stromy pátrala po výrazné střeše stodoly Billa McAuliffa. Doufala, že všechno byl jen zlý sen a stodola bude tam, kde stávala dřív, a za ní vesnice a jejich

domek. Když vstoupily na mýtinu, kde stodola stávala, sevřel se jí žaludek. Na cestě ke dveřím do sklepa překračovaly popadaná prkna a trámy.

Ve vzduchu bzučely mouchy a páchla smrt.

Po tátovi a mámě ani stopy.

Když Tennant nadzvedla padací dveře, Sophie o krok ustoupila.

Tennant netušila, zda sestru se svázanýma rukama a nohama dokáže dostat dolů po schodech, zvlášť pokud by jí vzdorovala. Rozvázat ji ale nemohla, to v žádném případě.

Nějaké čtyři metry od ní se Zeke posadil na místě, kde kdysi stávala vrata od stodoly.

Tennant na něj luskla prsty a ukázala dolů do krytu – možná bude Sophie následovat jeho.

Zeke se po ní jen ohlédl. Zalehl a s tichým zakňučením si opřel čenich o tlapy.

Tennant mu vynadala a klekla si před Sophii. „Táta s mámou se pro nás vrátí, takže musíme počkat tady. Rozumíš? Táta bude vědět, co dělat.“ Natáhla k sestře ruku a pohladila ji po rozčuchaných vlasech. Byly vlhké potem, lepkavé od krve. „Musíš si odpočinout. Budeš nejspíš nemocná.“

Sophii se z hrdla vydralo zachrčení, neřekla však nic. Nedívala se vůbec na Tennant, spíš *skrz* ni. Znovu se otočila čelem k západu.

„Dole máme jídlo a vodu. Nemáš hlad?“ Tennant se ji snažila natočit ke sklepu, ke schodům.

Sophie sebou trhla, až se jí zkroutila ramena. Škubla za dráty, které jí svazovaly ruce.

„Tohle nedělej.“

Chrčení se změnilo v hluboké zavrčení. Sophie sebou znovu škubla. Celé tělo se jí zmítalo v křeči.

„Vždyť si ublížíš!“

Když Tennant shlédla na sestřiny ruce, poznala, že Sophie musela celou cestu drát napínat. Zápěstí měla pokrytá krvavými šrámy.

Sophie znovu šklubla. Kov se zaryl o to hlouběji.

„Přestaň!“

„Rozvaž... mě... *hned*,“ obořila se na ni tím děsivým hlasem a zakroutila zápěstími. Po drátu začala stékat krev, kapka dopadla na hlinu u jejích nohou.

Tennant sevřela sestřiny paže. Ne aby ji rozvázala, ale aby ji udržela nehybnou a mohla si ji pořádně prohlédnout. Sophie ji nejprve nechala, ale když pochopila, že ji drátu nezbaví, odtáhla se. Tennant to však stačilo. Bude muset drát nahradit něčím jiným, možná provazem nebo látkou, něčím měkčím. Bude potřebovat i obvazy a mast.

„Rozvaž mě!“ nařídila jí Sophie. Se shrbenými rameny nečekaně rychle vyskočila.

Naposledy, když ji vážili, měla osmiletá dívka pouhých dvacet sedm kilo, ale jakmile do Tennant narazila, disponovala silou nákladáku. Vyrasila Tennant dech, ta zavravorala, spadla nazad a Sophie na ni skočila. Vztekla funěla, upřela na Tennant rudé, opuchlé oči, pak zvedla ruce k hlavě, uchopila hrst vlasů a vytrhla si je. Krvavý chuchvalec jí propadl mezi prsty a pramínky blondaté kštice zmizely v otvoru po padacích dveřích.

Obě dívky se rázem zřítily do sklepa, skutálely se po schodech dolů a bolestivě dopadly na hliněnou podlahu. Kolem nich zavířil oblak zrnitého prachu.

KAPITOLA 11

MARTHA

Dva páry sedadel otočených proti sobě v kabině pro cestující v EC135 nesly čtyři osoby. Martha Chanová a Sanford Harbin seděli vedle sebe naproti Russelu Fravelovi a Joy Reiberové. Keenen Holt, Brian Tomes a Brenna Hauffová nastoupili do druhého virtuálního, který letěl za nimi. Do vzduchu se zvedli během několika minut po nástupu, a přestože Martha viděla, jak se pilotovi pohybují rty, ve sluchátkách ho neslyšela – zřejmě hovořil na jiné frekvenci. Doufala, že se jí podaří získat další informace – polohu, rozsah rozmístění jednotek, všechno možné. Z poslechu otevřeného rádiového kanálu se můžete dozvědět hodně. Všechny ty hlasy, které si spolu povídají, někdy zapomínají, že tam jste také. I každé dítě by vám řeklo, že nejlepší informace od dospělých získáte, když si polohlasně šuškájí ve vedlejší místnosti a domnívají se, že spí.

„Kdo myslíte, že je tím opozdilcem?“ zeptal se jí Harbin; hlas měl ve sluchátkách kovový. Přinejmenším všichni cestující měli podle všeho naladěný společný kanál.

Martha se otočila a spatřila v jeho tváři zamyšlený výraz. „Cože?“

„Náš drahý pan koordinátor Holt tvrdil, že čekáme ještě jednu osobu. Někoho, koho sice chtěl mít na té své dětinské show, ale který mu zároveň nepřípadal dost důležitý na to, aby na něj počkal.“

Joy Reiberová si stáhla gumičku z vlasů, znovu si sčísla blondáté kadeře a pak si ji zase nasadila. „Ten hajzl něco skrýval.“

Russel Fravel vedle ní se zasmál. „DIA skrývá *všechno*. Je to jeho práce. Kdybyste ho přistihla se staženými kalhotami a ptákem v ruce a ptala se ho, co dělá, řekl by vám, že si vaří kafe, a vy byste tomu věřila. Musíme předpokládat, že všechno, co nám vykládá, jsou naprosté kecy, a sami si dát dohromady, co se tu děje. Je pravděpodobné, že nás bude krmit dezinformacemi.“

Reiberová se zamračila. „Proč by nás tahal takovou dálku a pak nám lhal? Jak můžou čekat, že něco vyhodnotíme, když nemáme k dispozici relevantní fakta?“

Harbin přikývl na souhlas a pak Reiberové odpověděl: „Jsme tu proto, abychom našli všechny roztroušené kousky skládačky; poskládat ji dohromady dostal za úkol někdo jiný. Nejspíš Frederick Hoover, muž z toho videa. Jedině tak se dá vysvětlit zapojení DARPA.“

„Říkal jste, že ho znáte,“ vzpomněla si Martha.

Harbin znovu přikývl. „A vím, jak postupuje. Na tom videu vypadal unaveně, vyčerpaně. Když maká na nějakém projektu, zvláště na něčem časově náročném, vrhne se do toho naplno, až zanedbává i sám sebe. Zažil jsem, jak se celé dny obešel beze spánku nebo sprchy. Nejí, dokud mu to někdo nepřipomene. Neholí se. Ať už se tu děje cokoli, pracuje na tom už několik dní, možná déle.“

„Mimozemská invaze,“ prohlásila Reiberová a zadívala se na Fravela. „Proto jste tu vy.“

Fravel mávl rukou. „Celý svůj dospělý život jsem strávil zíráním do vesmíru a můžu vám poměrně jistě říct, že kdyby tam nahore byl někdo jiný dost blízko na to, aby se u nás zastavil a navštívil nás, už bychom ho našli. Tohle je něco jiného.“